

kist, kes ollid jures, olli peält nähha, et keik
ollid neist ligutud, otsego minna. Sureste
rdmuštud ja Jummal aitava kae peäle
julged, heitsime nüüd iggaüks omma wodi
maggama. Uggahommiko warra, kui üles-
tousime, wata, siis tullid kaks wanaret,
wilja kottit peäl, meie toa ukse ette. Mo
isä wanna tutaw, seitse pennikoorma
maad meilt ärra, se satis isäle ramatokirja,
mis alles minno kä, ja mis ma omma ello
aeges tahhan hoida; ja temma kirjotas se
ramato sees nenda:

„Armas sõbber, olled minnewal aastal,
kui rahhe mo wilja rikkus, semet ja leiba
mulle laenanud. Sadan sedda nüüd tän-
noga so kätte, ja suggu weel peäle, laeno-
kasuks. Kullab sedda sekord sulle tarwis;
sest ollen kuulnud, et teie mail wilja saak
wägga kasin. Ei te minna sulle sellega ei
paigast ennam head, kui sinna mulle olled
teinud. Ärra siis wotta mind mitte tän-

nada, waid tänna Jummalat, et Temma,
armas, mulle sekord sedda jaggo on annud,
et ma ka sinnule, mo armsa sõbrale, sest
suggu woisin jäggada,“ n. t. s.

„Wata nüüd, emmake! — ütles isä
sure rdmoga. Eks meie Jäsand olle tänna-
pääw weel sesamma, kes Ta wannast
on olnud? — Ka meie piškole on Temma
jätko annud ja sureks sedda teinud.“ Ja
rdmo nuttes kostis emma: „Ennä, nüüd
nään tdeste ja täieste, et meie Jummal
aitab, ja et Ta keddagit ei unnušta, kelle
lotus Temma on! —

4.

Suur küsminne.

Ühhe ausa, wagga kingseppa isända jures,
Tehwen nimmi, olli üks pois dppimas,
kellega temma ešlotsa wägga rahhul olli;